

## UCHWAŁA

Dnia 23 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant starszy sekretarz sądowy Mariusz Pogorzelski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 2021 r., wniosku Naczelnika Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej z 23 stycznia 2021 r., o sygn. PK XIV Ds. (...), o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej G. J. prokuratura Prokuratury Rejonowej w S., za czyn określony w art. 178a § 1 kk.

działając na podstawie art. 135 § 1, §6, §10; art.145 § 1a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze oraz art. 27 § 1. pkt 1a i § 3 pkt 2b ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym

uchwalił

1. zezwolić na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. G. J. za czyn polegający na tym, że:  
w dniu 22 stycznia 2021 roku na trasie Ż.-L., w miejscowości C., pow. Ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym: I badanie – 1,11 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie – 2,93 ‰, IV badanie – 2,72 ‰ oraz V badanie – 2,55 ‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 kk;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

W dniu 23 stycznia sierpnia 2021 r. Naczelnik Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej skierował do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wniosek w sprawie o sygnaturze PK XIV Ds (...) o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej G. J. prokuratura Prokuratury Rejonowej w S., za czyn polegający na tym, że: w dniu 22 stycznia 2021 roku na trasie Ż.-L., w miejscowości C., pow. ż., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym: I badanie – 1,11 mg/l, II badanie 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie – 2,93 ‰, IV badanie – 2,72 ‰ oraz V badanie – 2,55‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Na podstawie ww. wniosku i przedłożonych wraz z nim materiałów postępowania przygotowawczego Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych o sygn. PK XIV Ds. (...) **Sąd Najwyższy uznał za uprawdopodobniony następujący stan faktyczny:**

W dniu 22 stycznia około godziny 12:15 na odcinku drogi powiatowej w miejscowości C., na trasie L.-Ż., pow. ż., woj. (...) doszło do kolizji drogowej.

Uczestnikami kolizji był kierowca samochodu ciężarowego Marki X. o nr rej. (...) – M. P. oraz kierowca samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...) – G. J., pełniący obowiązki Prokuratura Rejonowego w S.. Poruszający się samochodem osobowym prokurator G. J. jadąc w kierunku Ż. doprowadził do zderzenia z samochodem ciężarowym wskutek zjechania na przeciwny pas ruchu. W następstwie zderzenia w samochodzie marki M. otworzyły się poduszki powietrzne. Na miejscu zdarzenia pojawiła się karetka pogotowia oraz pełniący służbę patrolową st. sierżant R. K. i asp. B. K. (*notatka urzędowa (k. 1-2, k. 41-42), protokół oględzin pojazdu (k. 47-50), protokół oględzin miejsca wypadku (k. 51-67), dokumentacja zdjęciowa (k. 68), protokół oględzin rzeczy – zapisie rejestratora cyfrowego monitoringu (k. 82-84)*).

Na miejsce przybył także Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego asp. szt. J. S. oraz I Zastępca Komendanta Komendy Powiatowej Policji w Ż. mł. insp. R. S..

Ratownicy medyczni określili stan zdrowia prokuratora G. J. jako dobry. Wskazano, że uczestnik kolizji był przytomny, z kontaktem logicznym. Nie wymagał doraźnych działań medycznych. Zwrócono uwagę na silny zapach alkoholu z ust oraz lekko chwiejny chód (*karta medyczna czynności ratunkowych k. 3*).

Uczestnicy kolizji zostali poddani badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie było wykonywane Alkometrem A 2.0. Wynik badania M. P. z godziny 15:31 wykazał 0.00 mg/l (*protokół badania stanu trzeźwości k.6*).

Wynik badania prokuratora G. J. z godziny 15:08 wykazał 1.11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejny pomiar z godziny 15:15 wykazał 1,12 mg/l w wydychanym powietrzu (*notatka urzędowa k. 69, protokół badania stanu trzeźwości k. 70*).

Po uzyskaniu ww. wyników prokurator G. J. został poddany badaniu na zawartość alkoholu we krwi, w tym celu został zabrany do szpitala w Ż.. Próbkę została pobrana o godz. 14:17, 15:20 oraz 16:17. Jak wynika z opinii z zakresu toksykologii Komendy Wojewódzkiej Policji w R., stężenie alkoholu etylowego w pobranych próbkach krwi wynosiło odpowiednio: 2,93 ‰ (godz. 14:17), 2,72 ‰ (godz. 15:20), 2,55 ‰ (godz. 16:17) (*opinia nr (...) z przeprowadzonych badań chemicznych k. 94-97*).

Na posiedzeniu przed Sądem Najwyższym w dniu 23 stycznia 2021 r. w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora G. J., G. J. pouczone o możliwości złożenia oświadczenia na podstawie art. 135 § 6 Prawa o prokuraturze, oświadczył, że alkohol wypił z osobą zabraną „na stopa”, było to kilka piw z mocniejszym alkoholem. Nie pamięta czy całą drogę kierował samochodem czy tę czynność wykonywała osoba zabrana „na stopa”. Osoby tej nie znał. Oświadczył, że ma kłopoty wychowawcze z synem, a nadto ma wątpliwości co do opinii biegłego psychiatry, a sam znajduje się w szczególnej sytuacji motywacyjnej.

Sąd Najwyższy wydając przedmiotową uchwałę oparł się w szczególności na treści wskazanej powyżej opinii z przeprowadzonych badań chemicznych Komendy Wojewódzkiej Policji w R. określającej stężenie alkoholu we krwi prokuratora G. J. (*k. 94-97*), karcie medycznej czynności ratunkowych (*k. 3*), protokołach badania

stanu trzeźwości (k. 6 i 70), zeznaniach świadków: M. P. (k. 10-14, 17-19), E. G. (k. 20-21), M. G. (k. 24-25), P. W. (k. 28-29), B. K. (k. 32-34), J. S. (k. 37-38), B. K. (k. 76-78), A. M. (k. 98-99), G. C. (k. 104-106) oraz protokole zatrzymania (k. 43-44), protokole oględzin pojazdu (k. 47-50), protokole oględzin miejsca wypadku (k. 51-67), notatce urzędowej 9 (k. 69), dokumentacji zdjęciowej (k. 68), protokole oględzin rzeczy – zapisie rejestratora cyfrowego monitoringu (k. 82-84), protokole zatrzymania rzeczy (k. 85-88), opinii psychiatrycznej (k. 114), dokumentacji medycznej (k. 112). Dowodom tym nie sposób odmówić waloru wiarygodności, zostały przeprowadzone w sposób zgodny z prawem. Wskazana powyżej opinia z przeprowadzonych badań chemicznych została sporządzona przy wykorzystaniu powszechnie uznanych i akceptowanych metod badawczych przez wyspecjalizowaną placówkę naukowo-badawczą. Użyte przez Policję urządzenie Alcometr 2.0 legitymuje się aktualnym świadectwem wzorcowania (k. 7). Zeznania wskazanych powyżej świadków są spójne, logiczne i brak jest jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby kwestionowanie ich wiarygodności.

### **Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Zgodnie z art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (*DZ. U. 2017.1767 t.j. z późn. zm.*), sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa.

Z kolei na podstawie art. 136 § 6 ww. ustawy sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić inne dowody.

Dokonując oceny przedstawionych w aktach sprawy dowodów, mających wskazywać na dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokuratora G. J. przestępstwa, Sąd Najwyższy uczynił to z zastosowaniem reguł przewidzianych w art. 7 Kodeksu postępowania karnego.

W pierwszym rzędzie przypomnieć należy, że istotą postępowania delibacyjnego nie jest dokonanie prawnokarnej oceny zdarzenia będącego przedmiotem postępowania karnego, czy to co do popełnienia przez prokuratora przestępstwa, czy choćby tylko co do zasadności wniesienia oskarżenia. Sąd dyscyplinarny bada czy prowadzone postępowanie nie stanowi próby wpłynięcia na niezależność prokuratora i czy zgromadzone w jego toku dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie, że prokurator ten popełnił przestępstwo, w kontekście art. 313 § 1 k.p.k., a co za tym idzie czy uprawnione może być przedstawienie mu zarzutu. Immunitet chroni wolność decyzji procesowych podejmowanych przez prokuratora i zapobiega wywieraniu na niego nieformalnego nacisku środkami przewidzianymi w postępowaniu karnym, np. przez wszczęcie postępowania karnego opartego na bezpodstawnych zarzutach. Chroni go przed potencjalnymi szykanami ze strony organów ścigania.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 roku, sygn. SNO 38/07 (Lex 471799), zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora nie oznacza, że prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze wniesie ostatecznie przeciwko niemu akt oskarżenia, a sąd rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym wyda wyrok skazujący. Rolą sądu dyscyplinarnego jest weryfikacja zgromadzonego dotąd materiału dowodowego, który w wypadku uwzględnienia wniosku musi wskazywać co najmniej na to, że według jednej z wersji wydarzeń, opartej na sprawdzalnych i prawidłowo zebranych dowodach, można wyprowadzić wniosek, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego. Sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wątpliwości wywołanych możliwością odmiennej oceny dowodów, rzutującej na wynik rekonstrukcji przebiegu zdarzeń, lecz poprzestaje na zbadaniu, czy twierdzenia prokuratora o istnieniu materiału uzasadniającego przedstawienie zarzutu znajdują potwierdzenie.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy wraz z treścią ustnego oświadczenia prokuratora G. J. odebranego na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 2021 r. daje podstawy do wydania uchwały zgodnie ze złożonym wnioskiem, albowiem zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia

przez ww. przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 178a § 1 k.k. Przedłożony Sądowi materiał dowodowy, wskazany powyżej, uprawdopodobnia w sposób dostateczny sprawstwo G. J., tym samym uzasadniając wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie prokuratora G. J. do odpowiedzialności karnej za czyn wskazany we wniosku prokuratora.

Sąd Najwyższy zauważa, że ustawa Prawo o prokuraturze w art. 135 § 10 przewiduje szczególny tryb postępowania w sprawach dotyczących wyrażenia zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy prokurator którego dotyczy wniosek został zatrzymany na gorącym uczynku. Odnosząc się do pojęcia „zatrzymania na gorącym uczynku”, o którym mowa w art. 135 § 10 Prawa o prokuraturze oraz art. 243 § 1 k.p.k., przywołać należy stanowisko przedstawicieli doktryny. Odnosząc się do ww. pojęcia autorzy wskazują, iż: „ujęcie takie może nastąpić jedynie w razie schwytania danej osoby na gorącym uczynku przestępstwa, a więc podczas jego popełnienia, czyli w trakcie realizowania znamion przez sprawcę przestępstwa lub po ich zrealizowaniu, ale na miejscu tego przestępstwa” (T. Grzegorzczak, Kodeks Postępowania Karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz. 5 wydanie. Warszawa 2008. Komentarz do art. 243, s. 533).

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, iż do ujęcia prokuratora G. J. nastąpiło w warunkach wskazanych w art. 135 § 10 Prawa o prokuraturze, tj. na gorącym uczynku, a zatem Sąd był uprawniony do rozpoznania wniosku w trybie określonym przez przywołany powyżej przepis.

Biorąc pod uwagę treść oświadczenia prokuratora należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do kwestionowania opinii psychiatrycznej, z której wynika, że prokurator G. J. nie przejawia ostrych objawów psychotycznych, nie stwierdza się u niego otępienia ani upośledzenia umysłowego. Prokurator G. J. może brać też udział w czynnościach procesowych w postępowaniu karnym. Z tych też względów, Sąd Najwyższy uchwalił jak w sentencji.